

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322204035
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4322204035.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX C. D. XXX, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 900,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 7Csp/70/2022-147 zo dňa 14.04.2023 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a III. výrokom priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 900,- eur. V žalobe uviedla, že dňa 17.09.2012 žalovaný jej ako veriteľ poskytol na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500015360 spotrebiteľský úver. Na Okresnom súde Levice prebiehalo konanie, v ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 11C/114/2015-103 zo dňa 27.07.2017, právoplatným dňa 04.03.2020, ktorého výrok I. bol potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom KS Nitra č. k. 15Co/102/2018-225 zo dňa 19.11.2019, a rozsudkom OS Levice sp. zn. 11C/114/2015-379 zo dňa 19.10.2020, právoplatným dňa 26.06.2022, ktorého výrok I. bol v odvolacom konaní zmenený a výrok II. potvrdený rozsudkom KS Nitra č. k. 15Co/2/2021-476 zo dňa 23.08.2022; došlo k právoplatnému určeniu, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 1.207,22 eura s prísl. ako bezdôvodné obohatenie žalovaného z dôvodu určenia spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. V zmysle rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde sa rozumie právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky (zmluvy) alebo priznanie nároku na bezdôvodné obohatenie a pod. S prihliadnutím na to ako aj na samotné znenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu ani preukazovať.

Z dôvodu zneužitia slabšieho postavenia spotrebiteľa žalovaný podľa žalobkyne získal majetkový prospech za použitia nekalých obchodných praktík, neprijateľných zmluvných podmienok a v dôsledku toho bola nútená obrátiť sa na ochranu svojich práv na príslušný súd, čo vyústilo do časovo aj psychicky náročných konaní pred všeobecným súdom, kde bola voči žalovanému úspešná; súd totiž deklaroval porušenie jej práv, a tak suma 900,- eur je primeraná v porovnaní s masívnym zásahom do majetkovej stability spotrebiteľa.

2. Žalovaný proti pôvodne vydanému platobnému rozkazu podal odpor, v ktorom okrem iného namieta premĺčanie nároku. Uviedol, že na uplatnenie zadosťučinenia nie je nutné, aby mu predchádzalo iné súdne konanie (NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017), a tak si žalobkyňa mohla objektívne uplatniť svoj nárok po vyhlásení rozsudku dňa 27.07.2017. Premlčacia doba nesporne uplynula najneskôr dňa 27.10.2020. Tvrdenie žalobkyne o časovo a psychicky náročných konaniach je všeobecné a s vecou nesúvisiace tvrdenie. Žalobkyňa sa nezúčastnila žiadneho z pojednávaní a žiadne psychicky náročné konanie neabsolvovala. Žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy bola zamestnávateľovi žalobcu predložená v čase, keď žalobkyňa uhradila len sumu 241,11 eura. Na základe priznania nároku na úrok z omeškania a jeho uhradením je v plnom rozsahu negované aj tvrdenie žalobcu o masívnom zásahu do jeho majetkovej stability. S ohľadom na vyššie uvedené žalobkyňa nárok na primerané finančné zadosťučinenie nemá, a ak áno, tak len v symbolickej výške 1,- euro.

3. Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými právnymi predpismi, má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá. Vykonaným dokazovaním mal súd za nesporne preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 11Csp/114/2015-103 zo dňa 27.07.2017 súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov dlžníka) je neplatná, žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 1.207,22 eura s príslušenstvom a žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia súd okrem iného uviedol, že za splnenú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepovažuje podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., lebo obsahuje len uvedenie výšky splátok, termínov ich splatnosti, avšak nevyplýva z nej výška, počet, termíny splátok osobitne na istinu, osobitne na úroky a osobitne na poplatky. Rovnako neobsahuje údaj o konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona. Nie je právne významné, že dátum poslednej splátky úveru 14.04.2016 je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru, pretože toto oznámenie ako jednostranný právny úkon obsiahnutý v osobitnej listine nemôže mať vplyv na obsahové náležitosti zmluvy. Rovnako, nepovažoval za splnenú podmienku podstatnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., lebo v bode 5. Zmluvy je uvádzaná RPMN v predpokladanej výške 70,01 % a v bode 6. 65,18%. Pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k), f), j) zákona č. 129/2010 Z. z. súd považoval úver za bez úročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. Suma 1.207,22 eura tak predstavuje bezdôvodné obohatenie prijaté žalovaným bez právneho dôvodu, a preto je žalovaný povinný bezdôvodné obohatenie žalobkyňi vydať. K dohode o zrážkach zo mzdy uviedol, že i keď je osobitne uzatvorená a podpísaná, predstavuje formulárovú dohodu, vopred pripravenú žalovaným, žalobkyňa, preto nemohla ovplyvniť jej obsah, a tak ju nemožno považovať za individuálne dohodnutú. Ukončenie zrážok je závislé od jednostranného prejavu žalovaného a žalobkyňa - pokiaľ sa so žalovaným nedohodne - nemá možnosť ovplyvniť trvanie zrážok zo mzdy, lebo podľa dohody o zrážkach zo mzdy nemá možnosť dohodu vypovedať, odstúpiť od nej alebo ju iným spôsobom jednostranne ukončiť. Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje teda značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, keďže umožňuje žalovanému bez súdnej kontroly vymôcť od žalobkyne aj plnenia, na ktoré, príp. na ich časť mu nárok nevznikol, a neumožňuje žalobkyňi jednostranne zmluvný vzťah so žalovaným ukončiť za situácie, keďže výška pohľadávky v dohode o zrážkach zo mzdy nie je určitým spôsobom dojednaná, príp. sa stala spornou. Ide tak o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka, ktorá je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15Co/102/2018-225 zo dňa 19.11.2019 rozhodol tak, že rozsudok OS LV č. k. 11C/114/2015-103 zo dňa 27.07.2017 v napadnutej časti výroku I. potvrdzuje a v časti II. a III. výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vo vzťahu k zrušeniu rozhodnutia odvolací súd okrem iného poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 56/2018 z 18.04.2018 ako aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 a rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/2015, podľa ktorých nemožno

od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, t. j. aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Rovnako poukázal na to, že v intenciách uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ak zmluva obsahuje informácie, na základe ktorých je možné zistiť, kedy dôjde k splateniu dlhu, aj keď tam konkrétny dátum uvedený nie je, nemožno to považovať za rozpor so zákonom a aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. Rovnako sa nestotožnil s absenciou náležitosti RPMN pre rozdiely v RPMN a že bolo potrebné skúmať jej dojednanú výšku, ktorá by mala predstavovať celkové náklady spotrebiteľa. Pokiaľ je žalovaný názoru, že RPMN vypočítaná v zmluve je správna, musí svoje tvrdenie preukázať predložením jej matematického výpočtu, z ktorého bude zrejmé, čo do celkovej výšky započítal. Okresný súd Levice opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 11Csp/114/2015-379 zo dňa 19.10.2020 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1.207,22 eura s príslušenstvom a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku opätovne konštatoval za nesplnenú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázal na to, že žalobkyňa podpísala dohodu o poskytnutí služby, z ktorej vyplýva vzájomná závislosť so zmluvou o revolvingovom úvere. Odplata za poskytnutie služby v zmysle tejto dohody predstavuje náklad za doplnkovú službu súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a preto odmena za poskytnutie služby mala byť súčasťou výpočtu RPMN. Uvedená okolnosť mala vplyv na celkovú čiastku, ktorú žalobkyňa má zaplatiť, a teda mala vplyv aj na RPMN za úver, ktorá musela byť vyššia než žalovaným uvedená vo výške 65,18 % a zároveň prekračuje priemernú RPMN o viac než 27 %. Preto úver je bez úročný a bez poplatkov a odplata v zmluve o revolvingovom úvere bola dohodnutá v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a tak je zmluva v tejto časti neplatná. Z uvedeného dôvodu opätovne konštatoval, že suma 1.207,22 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie prijaté žalovaným bez právneho dôvodu a žalovaný je povinný ho žalobkyni vydať. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15Co/2/2021-476 zo dňa 23.08.2022 rozsudok OS LV č. k. 11C/114/2015-379 zo dňa 19.10.2020 v napadnutej časti výroku zmenil a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 1.207,22 eura spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21.02.2015 do zaplatenia, s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10.09.2015 do zaplatenia, s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 537,23 eura od 22.04.2017 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V napadnutej časti II. výroku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Zmena sa týkala výšky priznaných úrokov z omeškania, kde odvolací súd okrem iného uviedol, že nemožno stotožňovať záväzkový vzťah, ktorý vznikol zo zmluvy o revolvingovom úvere so záväzkovým vzťahom vzniknutým z bezdôvodného obohatenia. Výšku úrokov z omeškania je potrebné posudzovať od okamihu vzniku povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, čo v danom okamihu predstavujú zrážky zo mzdy žalobkyne, ktoré boli realizované po tom, čo žalovanému bola uhradená suma, na ktorú má nárok. Keďže k tomu došlo až po 01.02.2013, súd prvej inštancie nesprávne priznal žalobkyni úrok z omeškania v sadzbe vo výške 8,05 %, resp. 8 % ročne.

4. Súd svoje rozhodnutie v danej veci oprel o ustanovenie § 1 ods. 1, 2, § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 232 ods. 3 a § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom konštatoval, že ide o nárok žalobkyne vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce. Z vykonaného dokazovania v tejto veci bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom vo vyššie uvedenom súdnom konaní o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka číslo 8500015360 uzavretej dňa 17.09.2012 a na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 1.207,22 eura s úrokom z omeškania. Súd totiž rozhodol, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná a žalobkyni sa priznal nárok na vydanie bezdôvodného

obohatenia na skutkovom a právnom základe, že zmluvy uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov.

5. Súd sa zaoberal aj námietkou premlčania vznesenou žalovaným, ktorý poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 s tým, že v intenciách tohto rozhodnutia si žalobkyňa mohla objektívne uplatniť nárok na primerané finančné zadostučinenie už po vyhlásení rozsudku OS Levice sp. zn. 11C/114/2015-103 dňa 27.07.2017 a premlčacia doba tak podľa neho uplynula najneskôr dňa 27.10.2020. Súd sa s týmto tvrdením žalovaného nestotožnil. Znenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa svedčí o tom, že žalobca sa môže domáhať primeraného finančného zadostučinenia len za predpokladu, že ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. To znamená, že priznanie primeraného finančného zadostučinenia je následkom úspechu v inom konaní. Žalobkyňa podala na súd dňa 18.02.2015 žalobu, ktorou žiadala jednak určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a aj vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom OS Levice č. k. 11C/114/2015-103 zo dňa 27.07.2017 v spojení s rozsudkom KS v Nitre č. k. 15Co/102/2018-225 zo dňa 19.11.2019 bol potvrdený výrok I. tohto rozsudku ohľadne neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04.03.2020, a až rozsudkom OS Levice č. k. 11C/114/2015-379 zo dňa 19.10.2020 v spojení s rozsudkom KS v Nitre č. k. 15Co/2/2021-476 zo dňa 23.08.2022, ktorým súd zmenil rozsudok č. k. 11C/114/2015-379 zo dňa 19.10.2020 v napadnutej časti I. tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1.207,22 eura spolu s 5,05% ročným úrokom titulom bezdôvodného obohatenia, t. j. až týmto rozsudkom sa žalobkyňa dozvedela, že úspešne proti žalovanému uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú strany sporu uzatvorili dňa 17.09.2012, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.09.2022. Lehota na uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie začala plynúť právoplatnosťou rozsudku, ktorým súd konštatoval porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Prvý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04.03.2020 a druhý dňa 16.09.2022. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 31.10.2022, a tak bol nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia na súde uplatnený včas, v rámci 3-ročnej premlčacej doby v súlade so znením § 101 Občianskeho zákonníka.

6. Súd ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Keďže výška primeraného finančného zadostučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva ani to, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma.

7. Súd považoval žalobu o priznanie primeraného finančného zadostučinenia za opodstatnenú čo do základu, avšak pri hodnotení výšky zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bral do úvahy to, že žalobkyňa si na ochranu svojich práv musela nájsť právneho zástupcu z radov advokátov a následne v súdnom konaní sa ako spotrebiteľ domáhať voči žalovanému ako dodávateľovi neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a vydania finančných prostriedkov, o ktoré sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, lebo žalovaný ako dodávateľ pripravil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorú Okresný súd Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/114/2015 vyhodnotil ako bezúročnú a bez poplatkov. Ďalej súd zohľadňoval, že na strane žalovaného reálne došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu vo výške 1.207,22 eura. Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadostučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Súd konštatoval, že celková suma

500,- eur ako finančné zadostučinenie je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a súčasne žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci suma 500,- eur zodpovedá zákonom stanovenej ochrane spotrebiteľa a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Pokiaľ ide o sankcionovanie žalovaného vo vzťahu k predmetnému zmluvnému vzťahu, už samotné vyhlásenie zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov plní funkciu sankcie, keďže v dôsledku toho žalovaný nemá nárok na zaplatenie úrokov z omeškania ako odplaty za poskytnutý úver a nemá ani nárok na úhradu iných poplatkov, na ktoré by inak nárok mal. Súd preto žalobkyni priznal finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, ktoré je primerané vzhľadom na všetky okolnosti a činnosť, ktorú musela žalobkyňa vyvinúť, aby sa svojho práva domohla.

8. Výrok o trovách konania súd odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že žalobkyňa má nárok na primerané finančné zadostučinenie. Zásadu úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP je potrebné uplatniť aj v sporoch, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, pričom tento spor takým je. Úspech sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. V takýchto prípadoch má žalobca právo na náhradu trov konania v celom rozsahu, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, čo je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, lebo ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Výška plnenia závisela len od posúdenia súdu a bolo by nespravodlivé, ak by žalobkyňa pri úspešnom uplatnení svojich práv bola zviazaná hradiť žalovanému trovy konania len preto, že ňou uplatnená suma prevyšovala sumu, ktorú nakoniec súd priznal. Súd jej preto priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z priznanej sumy, o ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, ktoré odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhol rozsudok v časti výrokov I. a III. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že rozsudok neobsahuje žiadne konkrétne, vecné a preskúmateľné závery o výške zadostučinenia 500,- eur, nevyplývajú z neho ani skutkové dôvody a nie je zjavné ani právne posúdenie, ktoré by konkretizovalo úvahu konajúceho súdu o primeranosti tejto sumy. Súdna prax konštantne k rozhodovaniu o finančnom zadostučinení vyžaduje, aby sa úvaha súdu opierala o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa podľa Najvyššieho súdu SR (napr. 3Cdo/25/2019) nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 27. apríla 2006 sp. zn. 4Cdo/171/2005 konštatoval, že i keď je výška zadostučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Žalovaný nárok v žalobe čo do výšky nie je odôvodnený, preukázaný a nemá oporu ani v žiadnych konkrétnych skutočnostiach, ktoré by mohli takú sumu zdôvodniť. V ďalšom texte odvolania čo do náležitostí rozsudku súd žalovaný poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP a na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 736/16 a sp. zn. II.ÚS 675/2014-40. Súd prvej inštancie podľa neho primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom nevyvrátil jeho argument o tom, že žalovaný nárok je neprimeraný a nepodložený. Samotný súd v rozsudku neuviedol, ako určil sumu 500,- eur, jeho odôvodnenie je všeobecné a použiteľné v podstate na akýkoľvek skutkový stav, čo je situácia, ktorá je v priamom rozpore s CSP, pretože zákon predpokladá že odôvodnenie rozsudku bude individualizované na konkrétne prejednávanú vec.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny a súčasne zaviazať žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedla, že primerané finančné zadostučinenie sa má priznať za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a vzhľadom na to možno konštatovať, že spotrebiteľovi právo na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou požadovaného nároku zo strany súdu v zmysle uvedeného ustanovenia, ktorými sú: 1. žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa – bolo jasne preukázané, že žalobca v predmetnom prípade toto postavenie má, ako to konštatoval aj Okresný súd Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/114/2015, 2. zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, 3. spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, 4. právo na primerané finančné zadostučinenie mu

prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. V uvedenej otázke poukázala na niektoré rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú argumentáciu žalobcu, a to najmä uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 7Cdo/92/2021, 6Cdo/389/2015 a 6Cdo/127/2017. V prejednávanom prípade došlo k naplneniu všetkých predpokladov pre prijatie záveru o základe tohto nároku, z čoho vyplýva dôvodnosť uplatneného nároku. Pokiaľ ide o samotnú výšku priznaného nároku, skúmanie primeranosti alebo neprimeranosti nároku na primerané finančné zadosťučinenie je dané výlučne do kompetencie súdu, kde vyjadrenia strán majú už len podporný charakter. K samotnej výške zákon nestanovuje žiadne osobitné kritériá a jediným kritériom pre jej posúdenie je primeranosť. Vzhľadom na to k výške primeraného finančného zadosťučinenia nie je možné pristúpiť k osobitným špecifickým výpočtom, ako sa zrejme mylne domnieva žalovaný v odvolaní. Žalobca ani súd preto nemohol označiť „konkrétne skutočnosti“, ktoré ho viedli k určeniu výšky priznaného nároku, lebo konkrétne skutočnosti neexistujú a sú s ohľadom na všeobecnosť pojmu „primerané“ pojmovo vylúčené. Neuvádza ich ani súd v obdobných konaniach po vykonaní a skončení dokazovania práve z dôvodu, že kategória primeranosti je subjektívnou kategóriou, ku ktorej dospeje súd na základe jedinej objektívnej skutočnosti a tou je porušenie práva alebo povinnosti, ktorú však nie je možné osobitne vypočítať. Uvedené vyplýva z povahy pojmu „primeranosť“. Rovnako neexistujú iné dôkazy (než tie, na ktoré žalobca odkázal), ktoré by „primeranosť“ preukazovali, a preto o jej výške rozhoduje na základe voľnej úvahy súd s prihliadnutím na návrh žalobcu. Vzhľadom na dikciu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v otázke odôvodnenia rozhodnutia smerujúceho k výške primeraného finančného zadosťučinenia postačuje, ak súd konštatuje, že takúto výšku považuje vzhľadom na okolnosti prípadu za primeranú, iné odôvodnenie by prakticky ani nebolo možné a účelné vzhľadom na koncept primeraného finančného zadosťučinenia v uvedenom ustanovení. Ohľadom toho žalobkyňa poukázala aj na rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 19.10.2020 sp. zn. 23CoCsp/36/2020, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého kritériom pre stanovenie výšky môže byť napríklad výška bezdôvodného obohatenia veriteľa na úkor spotrebiteľa alebo výška sumy, o ktorú sa chcel obohatiť veriteľ na úkor spotrebiteľa. Treba podotknúť, že súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume predstavujúcej len zlomok oproti sume, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu a o ktorú sa prostredníctvom zrážok zo mzdy ešte snažil obohatiť na úkor žalobcu. Priznaná suma 500,- eur nepredstavuje ani zďaleka výšku sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil vo výške 1.207,22 eura a spotrebiteľom uplatňované primerané finančné zadosťučinenie predstavuje zhruba len 41,42 % zo sumy už získaného bezdôvodného obohatenia, pričom k ďalšiemu bezdôvodnému obohateniu by došlo, ak by sa žalobca nedomáhal svojich práv na súde, keďže žalovaný prostredníctvom zrážok zo mzdy vymáhal zo strany žalobcu ďalšie plnenia, na ktoré nemal akýkoľvek právny nárok. Primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je dané výlučne do kompetencie súdu, kde v obdobných konaniach príslušné súdy priznávali spotrebiteľom ďaleko vyššiu hodnotu primeraného finančného zadosťučinenia, v niektorých prípadoch dokonca totožnú s výškou napríklad získaného bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľa (teda 100 %) alebo s výškou sumy priznanej rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol zrušený, či výškou sumy zrazenej zo mzdy spotrebiteľa na podklade neprijateľnej dohody o zrážkach zo mzdy (napr. rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/53/2016, 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018, 7Co/49/2018, 21Co/31/2018). Nemožno opomenúť ani realitu znehodnocovania peňazí, na ktorú treba prihliadať o to viac, že v prejednávanom prípade ide o nárok, ktorý nie je úročený. Od roku právoplatnosti rozhodnutia, ktorým došlo ku konštatovaniu porušenia spotrebiteľovho práva do roku 2023, predstavuje takéto znehodnotenie mieru 12,8 % (miera inflácie za rok 2022), z čoho vyplýva, že suma priznaného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur mala v čase podania žaloby o 12,8 % menšiu hodnotu, než by ju mala v roku 2022, kedy došlo k právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola spotrebiteľovi poskytnutá ochrana jeho práv (rozhodnutia, ktorým došlo k uloženiu povinnosti vydať bezdôvodné obohatenia). Suma priznaného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur v čase jeho priznania má vzhľadom na danú infláciu prakticky o 64,- eur menšiu hodnotu, než ju mala v čase rozhodnutia o bezdôvodnom obohatení (v súčasnosti sa suma 500,- eur rovná sume 436,- eur z roku 2022) a do momentu právoplatného rozhodnutia o tomto nároku je odôvodnené predpokladať, že vzhľadom na aktuálne narastajúci trend miery inflácie bude mať táto suma ešte nižšiu hodnotu. Dôkazom je potvrdenie o miere inflácie za rok 2022, ktoré sú verejne dostupné na webovom sídle Štatistického úradu Slovenskej republiky (teda ide o všeobecne známu skutočnosť, ktorá sa nepreukazuje), no z dôvodu právnej istoty ho žalobkyňa v prílohe predložila. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti je zrejmé, že súd dospel k správnym právnym záverom, keď konštatoval splnenie všetkých predpokladov pre priznanie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur. V súvislosti s príslušnou rozhodovacou praxou všeobecných súdov poukázala žalobkyňa na to, že jedným z atribútov

civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle toho poukázala aj na aktuálne znenie čl. 2 CSP, ktoré v podaní aj citovala. V rámci rozhodovania to konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5ECdo/192/2014, v ktorom je uvedené: „K zásadám právneho štátu, ktorými je sudca viazaný, patrí aj princíp právnej istoty. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnakú odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III ÚS 356/06). Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatuje, že rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, PL ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Podobne ESLP v rozsudku Beian proti Rumunsku konštatuje, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne, pričom práve úlohou najvyššieho súdu je usmerňovať takéto rozdielne rozhodnutia. Vychádzajúc z faktu, že princípy právneho štátu sú princípmi ústavnými a preto je súd (sudca) nimi viazaný, je jeho povinnosťou rešpektovať princíp právnej istoty a zabezpečiť jeho uplatnenie v rozhodovacej činnosti.“ Na základe vyššie uvedeného navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

11. Žalobkyňa v následnom vyjadrení poukázala na to, že súd prvej inštancie v bode 20. rozhodnutia uviedol a odôvodnil kritériá, ktoré posúdil a dospel k rozhodnutiu, že suma 500,- eur je primeraná. Žalobkyňa už v predchádzajúcich podaniach uviedla ako príklad kritériá, ktoré môžu slúžiť k posúdeniu primeranosti finančného zadosťučinenia. Tieto možno vyčítať z rozhodovacej praxe. Medzi základné z nich podľa názoru žalobcu patrí napríklad rozsah, v akom dodávateľ porušil svoje povinnosti, použitie neprijateľných podmienok a nekalých obchodných praktík, výška majetkového plnenia, ktorú sa dodávateľ snažil získať a aj získal na úkor spotrebiteľa, doba trvania protiprávneho stavu (od samotného uzatvorenia zmluvy až doposiaľ, kedy uplatnením nároku na primerané finančné zadosťučinenie dochádza k dovŕšeniu ochrany práv spotrebiteľa), nevyhnutnosť domáhania sa práv v súdnom konaní a tým spôsobený zásah do súkromného života spotrebiteľa, miera úspešnosti v súdnom konaní, atď. Jedinou objektívnou skutočnosťou je porušenie práva alebo povinnosti, a túto nie je možné osobitne vypočítavať. Napriek tomu súd v bode 20. rozhodnutia uviedol, ktoré kritériá pri posudzovaní výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil. Aj vzhľadom na vyššie uvedené preto tvrdenia žalovaného treba považovať za zavádzajúce a neodôvodnené. Nie je možné opomenúť znehodnocovanie peňažných súm, a to z dôvodu, že tento nárok nie je úročený. Argumentácia žalobkyne má svoje opodstatnenie, žalovaný sa snaží celkom bez významu tieto skutočnosti negovať a jeho odvolanie je nedôvodné.

12. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie a aj s jeho odôvodnením, a tak na dôvazok dodáva nasledovné:

13. Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 tretej vety stanovuje, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z toho jednoznačne vyplýva, že podmienkou priznania primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia svojho práva na súde voči tomu, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje na to, že cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je jediným predpokladom pre uplatnenie práva

na primerané finančné zadosťučinenie. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak dôjde k porušeniu práva alebo povinnosti. Aktuálne znenie zákona, ktoré sa vzťahuje aj na tento prípad, upravuje podmienky jeho poskytnutia, pričom zákon nevyžaduje spôsobilosť privedenia ujmy, ktorá môže nastať porušením práva alebo povinnosti spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je viazané len na porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ktoré spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil. Cieľom ustanovenia priznávajúceho primerané finančné zadosťučinenie je určitá satisfakcia pre spotrebiteľa, ktorého práva boli porušené, a zároveň plní aj sankčnú, odradzujúcu a preventívnu funkciu, ktorá by mala pôsobiť do budúcnosti v snahe eliminovať obdobné nekalé konanie dodávateľa voči ďalším spotrebiteľom.

14. Odvolací súd konštatoval, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného zadosťučinenia vo výške 500,- eur z celkovo uplatnenej sumy 900,- eur predstavuje v tomto prípade pre žalobkyňu primeranú satisfakciu a znamená aj dostatočný sankčný charakter voči žalovanému, keďže by ho mala odradiť od nekalého konania voči ďalším spotrebiteľom. Uvedená suma nie je premrštená a neprimeraná v pomere k výške sumy, ktorej sa žalobkyňa v samostatnom súdnom konaní titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného domohla. Súd prvej inštancie dôvod priznania žalovanej sumy riadne vo svojom rozhodnutí odôvodnil a poukázal aj na spôsob priznania výšky tohto primeraného finančného zadosťučinenia. Jeho rozhodnutie zodpovedá zákonnej požiadavke presvedčivosti (§ 220 ods. 2 CSP) a nie je teda nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd v prvoinštančnom konaní postupoval v súlade s ustanoveniami procesného predpisu, ktorým je Civilný sporový poriadok. Neobstoja preto námietky žalovaného, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Neobstojí ani ďalšia námietka, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie nie je arbitrárne, pretože vychádza z riadne vykonaných dôkazov - listín založených do spisu - a tiež zo správne zisteného skutkového stavu, ktorý z nich vyplýva, pričom je logicky skutkovo aj právne zdôvodnené. Podstatné pre rozhodnutie bolo jediné kritérium, aké zákon pre priznanie uplatneného nároku vyžaduje, a to je úspešné uplatnenie porušenia práva žalobkyne ako spotrebiteľa na súde. Zákon ako jedinú podmienku pre priznanie finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi kladie úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, a teda popri vyslovení porušenia práva alebo povinnosti súdom priznáva spotrebiteľovi súčasne aj právo na primerané finančné zadosťučinenie. Ustanovenie § 3 ods. 5 tretej vety zákona o ochrane spotrebiteľa nepodmieňuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spôsobenou ujmom a stanovuje, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Vo vzťahu k úvahe súdu o priznanej výške primeraného zadosťučinenia odkazuje odvolací súd na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd poukázal na výšku poskytnutého úveru žalobkyňi, na sumu, ktorú žalobkyňa celkovo zaplatila vo vyššej sume, preto sa musela domáhať vrátenia plnenia súdnou cestou. Zdôraznil aj satisfakčnú a sankčnú funkciu a zohľadnil tiež postavenie spotrebiteľa, ktorý je oproti dodávateľovi nepochybne ekonomicky a právne slabším subjektom. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 1.207,22 eura, ktorá takmer dosahuje sumu reálne poskytnutého úveru. Žalobkyňa žalovanému uhradila celkovo ním stanovenú sumu a konaním žalovaného sa dostala do neistoty, lebo svojich nárokov sa musela domáhať súdnou cestou, keďže žalovaný k mimosúdneho vyriešenia sporu nepristúpil. Úhradou bezdôvodného obohatenia, ku ktorému na strane žalovaného došlo, ukrátila svoj finančný rozpočet a bola nútená vynaložiť určitú energiu a čas, aby sa domohla späť svojich nárokov. Obdobie neistoty zažívala minimálne od podania žaloby až do rozhodnutia súdu, ktorým jej bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia priznaný. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti tohto konkrétneho prípadu považoval odvolací súd súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur za primerané a zodpovedajúce jednak charakteru porušenej povinnosti žalovaným, ako aj ujme, ktorú žalobkyňa utrpela.

16. Zákonné podmienky priznania uplatneného práva žalobkyňi boli v tomto konaní splnené, preto súd prvej inštancie správne žalobe vyhovel a svoje rozhodnutie aj adekvátne odôvodnil. Nie je zrejmé, ako

si žalovaný predstavoval podrobnejšie zdôvodnenie súdom priznanej sumy primeraného finančného odškodnenia. Uvedená suma 500,- eur nie je premrštená a neprimeraná v pomere k výške sumy, ktorej sa žalobkyňa v samostatnom súdnom konaní titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného domohla, pričom predstavuje menej ako polovicu zo sumy bezdôvodného obohatenia, na ktorú bol žalovaný v samostatnom konaní zaviazaný. Odvolací súd považoval z vyššie uvedených dôvodov námietky žalovaného vznesené v odvolaní za neopodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a aj dostatočne odôvodnený. Vzhľadom na to tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

17. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej podľa § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov vynaložených v tomto štádiu konania. Odvolací súd preto podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).